

Te koop: nostalgie uit het Plaza Hotel

Het befaamde New Yorkse Plaza Hotel wordt gerenoveerd. De inboedel werd daarom geveild door Christie's. Een Steinway met ontbrekend ivoor? „Gewoon een *fun thing*.”

Door onze correspondent
FREEK STAPS

NEW YORK, 18 MAART. Het uniform van klusjesman Mike. Geelkoperen deurknoppen. Een porseleinen jardinière. En een set badjassen met geborduurd monogram. Duizenden voorwerpen uit een van 's werelds bekendste hotels werden deze week geveild bij Christie's in New York. Het Plaza Hotel, aan de voet van Central Park, heeft al sinds de oplevering in 1907 een plek in het collectieve geheugen van New York. Het lijkt op een Frans paleis, zeggen liefhebbers. Het is een slagroomtaart, oordelen critici.

Hoe dan ook, de kracht van het neo-barokke pand, een dwerg met 'slechts' negentien verdiepingen in een woud van wolkenkrabbers, wordt telkens weer versterkt door de films die er opgenomen werden: *North by Northwest* met Cary Grant, *The Way We Were* met Robert Redford en zelfs de familiefilm *Home Alone 2*. Tel daarbij de boeken van Truman Capote en F. Scott Fitzgerald die zich in het hotel afspeelden en als veilinghuis ben je gegarandeerd van vijfhonderd bidders en geïnteresseerden uit de hele wereld die telefonisch meedingen naar de duizenden meubels, kunstwerken en parafernalia.

Waarom deze veiling? Na jaren van achterstallig onderhoud wordt het hotel verbouwd. Deels blijft het een hotel, deels wordt het

Kijkdag bij Christie's in New York met de inboedel van het Plaza Hotel (Foto: Claudia van Rouendal)

een appartementencomplex voor vaste bewoners. De renovatie kost 325 miljoen dollar (267 miljoen euro). Aanzienlijk meer dan de verkoop van de kunstvoorwerpen en het meubilair woensdag opbracht: 1,76 miljoen dollar.

„Het meeste van wat je hier ziet is niet meer waard dan de herinnering die eraan hangt”, zegt Kate Swan van Christie's tijdens een rondleiding voorafgaand aan de veiling. Het veilinghuis had grote moeite een startprijs te bepalen, want wat is een herinnering waard? De startprijs van een voorwerp werd daarom maar gelijkgesteld aan de intrinsieke waarde. Hierdoor vielen de totale opbrengsten ruim twee keer hoger uit dan was geschat. „Het is geen kunst in de meest klassieke zin van het woord”, zegt Swan. „Neem ons maar niet al te serieus.” En doe dat

ook maar niet met de stukken, lijkt de houding te zijn als een paar minuten later een bezoeker tegen een kroonluchter aanloopt en de stukken op de grond kapot baren zonder dat iemand in paniek schiet. Dit ongebruikelijke gebrek aan distinctie en toewijding demonstreert Swan ook als ze vertelt dat er wel een pianostemmer naar de Steinway uit de beroemde hotelbar Trader Vic's heeft gekeken, maar dat niemand de moeite nam het op de toetsen ontbrekende ivoor te herstellen. „Het is gewoon een *fun thing*, deze veiling. Superfun.” De vleugel werd geveild voor 42.000 dollar.

Met de veiling boort het veilinghuis een afwijkende groep kopers aan: de liefhebbers van memorabilia. De kopers van bordjes die in gouden sierletters aangeven waar de damestoiletten zijn. De bidders

op deuren en spiegels. En de toekomstige eigenaars van soepborden uit de zogenoemde presidentiële suite. „Als je toch nieuw servies nodig hebt, nu is het goedkoop. En je krijgt er een mooi verhaal bij voor tijdens het diner.”

Mitchell Chandler is een van die New Yorkers die vol herinneringen op zoek is naar oude stukken. Vorig jaar kocht hij twee Bergèrestoelen met goudkleurige sfinxen op de armleuningen. Hij liet ze opnieuw bekleden. Als kind logeerde hij met zijn familie in het hotel. Nu wil hij een set van vier kroonluchters kopen. Een voor zijn moeder, twee voor zijn zussen, een voor bij hem thuis, tegenwoordig niet zo ver van het hotel af. „Met kwaliteit heeft het niets te maken. Nostalgie, dat is het. De een zijn rotzooi is nou eenmaal andersmans rijkdom.”

Het pand is 99 jaar oud, slechts 15 procent van de geveilde artikelen is afkomstig uit de eerste helft van de vorige eeuw. Hotelmeubilair vergaat sneller dan huisraad, door het veelvuldige gebruik en de wisselende contacten. Bovendien kende het Plaza verschillende eigenaars, die niet altijd met kwaliteit in het achterhoofd veranderingen doorvoerden. Een van hen was vastgoedtycoon Donald Trump. Hij kocht het pand in 1988 voor 390 miljoen dollar, maar moest het na zeven jaar met verlies verkopen. Trumps toenmalige echtgenote Ivana liet een tapijt aanleggen dat zo hoogpolig was dat gasten klaagden dat ze er tot aan de enkels in wegzakten.

Het is niet de eerste verkoop van inboedel met de gespiegelde P's van het Plaza-hotel. Christie's ging vorig jaar door het hotel met achthonderd kamers heen en nam alles mee dat te veilen was. De overblijfselen werden in het hotel voor bodemprijzen verkocht. Christie's zocht dit keer op een ongebruikelijke manier aandacht voor de veiling: het veilinghuis organiseerde een bal aan de vooravond van de verkoop; een knipoog naar een legendarische avond die auteur Truman Capote in 1966 in het hotel hield.

De hoogste prijs werd de ochtend na dat bal betaald voor een gezicht op het hotel vanuit Central Park: 78.000 dollar. De laagste prijs werd betaald voor vier uniforms van schoonmaaksters: 240 dollar. Christie's maakte combinaties van artikelen. Zo was er een *breakfast-in-bed*-pakket, met theekopjes van ontwerper Oscar de la Renta, slippers en twee badjassen. Swan: „Dat zou ik nooit kopen. Je vrienden denken vast dat je de badjas stiekem hebt meegenomen.”